

Arrest

nr. 349 646 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Grote Bosstraat 21
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 13 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 10 januari 2022 (RvV 10 januari 2022, nr. 266 347).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 9 februari 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies)

1.4. Verzoeker diende op 21 juni 2023 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26*quinquies*).

1.5. De commissaris-generaal trof op 18 juli 2024 een beslissing waarbij het in 1.4 vermelde volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 1 maart 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.7. Verzoeker diende op 16 april 2024 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26*quinquies*)

1.8. De commissaris-generaal trof op 13 mei 2024 wederom een beslissing waarbij het in punt 1.6 vermelde volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) besliste op 8 september 2025 om het eerder afgeleverde bevel te 'reactiveren'.

1.10. Verzoeker werd op 16 juni 2026 geïnterpelleerd door de politie van Londerzeel wegens identiteitsfraude.

1.11. De gemachtigde van de minister trof op 17 juni 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan op 17 juni 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van K-L-M op 16.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: F.(...)

voornaam: B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van K-L-M op 16.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van valse identiteitsdocumenten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben die verblijft in het opvangcentrum van Yvoir. Zonder verdere verduidelijking. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart astma te hebben. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/03/2024 en 18/09/2025 dat hem betekend werd op 09.09.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 22.08.2018 en 16.04.2024 een verzoek internationale bescherming in. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van K-L-M op 16.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van gebruik van valse identiteitsdocumenten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft in zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 22.08.2018 en 16.04.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/03/2024 en 18/09/2025 dat hem betekend werd op 09.09.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 22.08.2018 en 16.04.2024 een verzoek internationale bescherming in. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van K-L-M op 16.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van gebruik van valse identiteitsdocumenten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, F. M.(...) administratief deskundige gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ K-L-M en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, F.(...), B.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 17.06.2026

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het verzoekschrift vermeldt in zijn hoofding "URGENTE PROCEDURE" en is gericht tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.2. De bestreden beslissing (bijlage 13septies) maakt een "verwijderingsbesluit" uit in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, waardoor het beroep volgens de urgente procedure dient te worden afgehandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit (artikel 2.31, §5 van de RvV-wet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), op zichzelf en in samenhang met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 4, 7, 18, 19 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 7, 62, §2, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Première branche relative à l’atteinte alléguée à l’ordre public

En ce que la partie adverse considère qu’il existe un risque de fuite dans le chef du requérant au motif que le requérant constituerait une menace pour l’ordre public et pour la sécurité nationale en étant en possession de faux documents d’identité pour travailler :

« Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van K-L-M op 16.06.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van valse identiteitsdocumenten.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade”

Alors que cette motivation est insuffisante dès lors qu’aucune menace grave pour l’ordre public est développée par la partie adverse et qu’il ne peut être soutenu que l’intéressé représente un danger pour l’ordre public du seul fait qu’il ait été retrouvé avec une fausse carte d’identité, document qu’il a acheté sur internet dans le but de travailler.

Votre Conseil rappelle de manière constante que la notion d’ordre public suppose une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société¹.

Il ne suffit donc pas à la partie adverse de se référer de manière générale à la « gravité des faits », pour conclure que le requérant constituerait une menace pour l’ordre public. Une telle conclusion suppose un examen concret, individualisé et actuel du comportement personnel de l’intéressé.

Or, en l’espèce, la motivation de la partie adverse est largement insuffisante et vague, de sorte qu’il n’est pas possible de comprendre en quoi la possession ou l’usage allégué de faux documents d’identité permettrait, à lui seul, de considérer que le requérant constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

La partie adverse ne précise aucunement les circonstances concrètes des faits reprochés au requérant. Elle ne précise pas davantage la nature exacte des documents concernés, l’usage qui en aurait été fait, le contexte dans lequel ils auraient été présentés, l’existence éventuelle d’un avantage frauduleux recherché, ni encore l’existence d’un comportement répété, organisé ou particulièrement grave. La décision attaquée ne fait pas davantage état d’une condamnation pénale, d’une récidive, d’une appartenance à un réseau, d’un comportement violent, d’un trouble concret causé à l’ordre public, ou d’un quelconque élément permettant de conclure que le requérant représenterait actuellement un danger pour la société.

La partie adverse ne démontre donc aucunement en quoi le comportement personnel du requérant révélerait une dangerosité actuelle. Elle ne fait état ni de la réalité, ni de l’actualité, ni de la gravité particulière de la menace que constituerait le requérant pour l’ordre public.

La motivation de la décision attaquée est dès lors stéréotypée et insuffisante, en ce qu’elle se limite à affirmer, sans autre explication, que « vu la gravité des faits », l’intéressé peut porter atteinte à l’ordre public.

Partant, la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle, l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que l’article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, en ce qu’elle n’a pas valablement démontré que le requérant constituerait une menace pour l’ordre public justifiant l’adoption d’une mesure aussi grave qu’un ordre de quitter le territoire sans délai assorti d’un maintien dans un lieu déterminé.

Deuxième branche relative à l’existence d’une vie familiale du requérant

En ce que la partie adverse estime que le requérant n’a pas de vie familiale en Belgique car il n’aurait pas d’enfant en Belgique et qu’il ne cohabite pas avec sa compagne :

« Betrokkene verklaart een vriendin te hebben die verblijft in het opvangcentrum van Yvoir. Zonder verdere verduidelijking. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiteenetes eese e d het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM»

Alors que l’article 8 de la CEDH protège également les relations de fait, même s’il n’y a pas de cohabitation entre les intéressés et qu’ils ne sont pas mariés.

En effet, la notion de « famille » au sens de l’article 8 de la Convention ne se limite pas aux seules relations fondées sur le mariage mais peut englober d’autres liens « familiaux » de facto lorsque les parties cohabitent en dehors du mariage². Même en l’absence de cohabitation, il peut y avoir des liens familiaux suffisants pour constater l’existence d’une vie familiale,

tout comme l’existence d’une union stable entre partenaires peut être indépendante de la cohabitation⁴.

En l’espèce, la partie adverse ne pouvait dès lors se limiter à constater que le requérant et Madame S.(...) ne cohabitent pas et ne sont pas mariés civilement pour en déduire qu’il n’existerait aucune vie familiale entre eux.

De plus, le requérant et Madame S.(...) sont mariés religieusement. Ce n'est pas parce qu'un mariage n'est pas conforme au droit national qu'il est impossible de constater l'existence d'une vie familiale⁵. Un mariage purement religieux contracté par un couple et non reconnu par le droit interne peut relever du domaine de la vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention.

Madame S.(...) a également une petite fille de 2 ans reconnue réfugiée dont le requérant s'occupe. Il l'a explicitement dit lors de son entretien « Je donne 700 euros à ma femme qui a une petite fille. Ils sont dans un centre à Namur et viennent chaque weekend ». (Doc. 4) La partie adverse avait donc connaissance du fait que le requérant entretenait des liens familiaux assez forts avec Madame S.(...) et l'enfant, qu'il contribuait financièrement à leurs besoins et qu'ils se voyaient régulièrement. Ces éléments sont importants car ils démontrent que la relation qu'il invoque avec Madame S.(...) constitue une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH : soutien financier, présence régulière, relation de couple, implication auprès de l'enfant et organisation d'une vie familiale.

Le fait que le requérant a déclaré ne pas avoir d'enfants en Belgique lors de son entretien n'invalide pas les considérations qui précèdent car ce dernier pensait qu'il était fait référence à la présence d'enfants biologiques. Le requérant n'est certes pas le père biologique de cet enfant mais se comporte à tous les égards comme son père à travers la manière dont il s'occupe de lui et de sa mère.

Dès lors, la motivation de la partie adverse selon laquelle le requérant n'aurait pas de vie familiale en Belgique car le requérant et sa compagne ne cohabiteraient pas ensemble et qu'ils ne sont pas mariés, et que leur relation est de courte durée, n'est pas adéquate. La partie adverse ne pouvait se limiter à ces seuls éléments pour conclure à l'absence de vie familiale en Belgique, dès lors que le requérant a fait valoir qu'il donnait de l'argent à sa femme et à sa petite fille dont il s'occupe, ce qui permet de conclure en l'existence d'une vie familiale.

Pour le surplus, le requérant dépose des témoignages de leur entourage ainsi que de sa compagne pour prouver la vie familiale entre les intéressés et qu'ils sont en relation stable et durable. L'assistante sociale de Madame S.(...) qui travaille au centre dans lequel elle réside confirme que le requérant et Madame S.(...) entretiennent une relation amoureuse et qu'elle a même été invitée à leur mariage coutumier. (Doc. 7)

Ces éléments viennent corroborer les déclarations du requérant et démontrent que cette relation est connue de leur entourage et vécue comme une relation familiale. Tout leur entourage pense que le requérant est le père de la fille de Madame S.(...).

Ces éléments permettent donc de considérer que le requérant a bel et bien une vie familiale en Belgique.

Dès lors qu'une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH est établie, la décision attaquée en séparant le requérant de sa compagne et de son enfant constituerait une ingérence dans l'exercice de ce droit fondamental. Une telle ingérence ne peut être admise que si elle est prévue par la loi, poursuit un but légitime et, surtout, si elle est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire proportionnée au but poursuivi.

La Cour EDH rappelle de manière constante que, dans l'appréciation de la proportionnalité, il convient de procéder à une mise en balance entre, d'une part, le droit des personnes concernées au respect de leur vie familiale et, d'autre part, l'intérêt général poursuivi par l'État, notamment en matière de contrôle de l'immigration.

La partie adverse avance que le danger que le requérant porte sur l'ordre public prend le dessus sur sa vie familiale. Une telle motivation ne pourrait être suivie dès lors que la partie adverse ne développe pas davantage en quoi le requérant représenterait un danger pour l'ordre public, ce qui a d'ailleurs déjà été exposé dans la première branche.

La partie adverse motive dès lors sa décision de manière insuffisante et manque à son obligation de motivation formelle prévue à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

La décision attaquée viole également l'article 8 de la CEDH, et également l'article 3 de la CIDE lu en combinaison avec l'article 8 précité, car il y va de l'intérêt de l'enfant que le mari de sa maman qui s'occupe de lui comme s'il était son père, que celui-ci ne soit pas renvoyé dans son pays d'origine.

Troisième branche relative au fait qu'il n'a pas déclaré son arrivée à la commune

En ce que la partie adverse motive dans un second temps le risque de fuite dans le chef de l'intéressé pour justifier l'absence de départ volontaire pour le motif suivant :

« 3° L'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités.

L'intéressé ne s'est pas présenté à la commune dans le délai déterminé par l'article 5 de la loi du 15/12/1980 et ne fournit aucune preuve qu'il loge à l'hôtel.

[...] »

Alors que la partie adverse ne peut pas se contenter de se baser sur les critères d'appréciation du risque de fuite dans la loi sans procéder à un examen individuel des circonstances de l'espèce.

Votre Conseil a d'ailleurs déjà jugé qu'un tel motif ne permet pas, à lui seul, de conclure à l'existence d'un risque de fuite, ni de démontrer que l'étranger serait en séjour illégal :

« De plus, quant à l'absence de présentation à la commune conformément à l'article 5 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil constate à l'instar de la partie requérante que ce motif ne permet pas, à lui seul, d'asseoir les raisons pour lesquelles il existerait un risque de fuite comme il ne démontre pas plus que le requérant serait en séjour illégal sur le territoire belge. »⁶.

Tel est le cas en l'espèce.

La partie adverse ne démontre aucun élément concret permettant d'établir que M. F.(...) aurait tenté de se soustraire au contrôle des autorités ou refusé de coopérer. Le simple constat de l'absence de déclaration communale ne saurait, sans examen individuel, suffire à conclure à un risque de fuite.

L'ordre de quitter le territoire n'est dès lors pas adéquatement motivé dès lors que le motif selon lequel le requérant n'a pas collaboré avec les autorités pour lesquels aucun délai n'a été accordé au requérant pour quitter le territoire est injustifié et erroné en fait."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de beslissing waarbij F. S., de dochter van verzoekers partner als vluchteling werd erkend, de geboorteakte van F. S., een afschrift van het verhoor van verzoeker in het gesloten centrum en het mailbericht waarmee dit verzonden werd, een getuigenis van mevrouw S., de partner van verzoeker, een getuigenis van de maatschappelijk assistente van mevrouw S., verklaringen uit de omgeving van de betrokkenen en een reeks foto's van het koppel (Verzoekschrift, bijlagen 2-9).

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 4, 7, 18, 19 en 41 van het Handvest en van de artikelen 1 en 74/11 van de Vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze wetsartikelen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.5. Het bestreden verwijderingsbesluit vermeldt eerst en vooral uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet, als zijn juridische grondslag. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet genoemd. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

Verzoeker levert in zijn middel nergens kritiek op het determinerend motief van de bevelscomponent *an sich*, met name het gegeven dat hij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt. De pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij "(...) *niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie*" wordt nergens betwist of weerlegd. In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet was de gemachtigde van de minister bijgevolg in beginsel verplicht om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker toont dus niet aan dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.6. In zijn eerste middelonderdeel bekritiseert verzoeker de motieven van de beslissing om hem in toepassing van het door hem geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. *Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker betoogt dat hem een termijn voor vrijwillig vertrek wordt ontzegd doordat de gemachtigde van de minister een risico op onderduiken vaststelt omdat hij een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker maakt hierbij echter een amalgaam van twee onderscheiden motieven van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, maar hij kan niet overtuigen dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

De gemachtigde van de minister merkt in zijn beslissing op dat verzoeker *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*, waardoor wordt geconcludeerd dat hij niet heeft meegewerkt met de overheden, hetgeen op zijn beurt toelaat een risico op onderduiken vast te stellen en af te wijken van de termijn die voorzien is in artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in zijn derde middelonderdeel nader in op dit motief, maar kan de gedane vaststellingen niet aan het wankelen brengen.

Verzoeker is in zijn middel hoofdzakelijk de mening toegedaan dat de openbare orde-redenen in de beslissing onvoldoende ernstig zijn om hem een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. Een bedreiging voor de openbare orde veronderstelt een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving’, zo stelt verzoeker, terwijl hij van oordeel is dat er geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de feiten die hij zou hebben gepleegd, die naar zijn mening niet als een dergelijke bedreiging kunnen worden gekwalificeerd.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juni 2026 door de politie werd geïnterpelleerd op zijn werk, op vraag van de inspectiediensten van de RSZ. Uit een vooronderzoek van de inspectiediensten was immers gebleken dat verzoeker in het distributiecentrum van Colruyt werkte met een valse Belgische identiteitskaart, die hij via één of andere *facebook*-groep had aangekocht.

3.8. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift niet dat hij op heterdaad werd betrapt op feiten van identiteitsfraude, maar minimaliseert in zijn eerste middelonderdeel de ernst van deze gepleegde feiten. Hij wijst er in zijn middel op dat de feiten geen geweldsmisdrijf uitmaken, dat er geen sprake is van recidive of bendevoorming en dat hij voor deze feiten nog niet werd veroordeeld. Ter terechtzitting tracht de aanwezige raadvrouw van verzoeker de ernst van de feiten verder te temperen door erop te wijzen dat verzoeker belastingen heeft betaald.

3.9. Samen met de verwerende partij stipt de Raad aan dat verzoeker de maatschappelijke impact van identiteitsfraude en illegale tewerkstelling onderschat en dat hij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de ernst van de feiten te concluderen dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Ter terechtzitting wordt er door de verwerende partij op gewezen dat verzoeker doelbewust een valse Belgische identiteitskaart heeft aangekocht om de regels inzake verblijfsrecht en arbeidsvergunningen te omzeilen. Hoewel deze feiten geen geweldsdelicten zijn, ondergraven zij wel degelijk enkele fundamentele belangen van de samenleving.

Gelet op zijn betrapping op heterdaad op 16 juni 2026 kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat uit de gedane vaststellingen geen actuele en bedreiging voor de openbare orde blijkt. Vervolgens is het gegeven dat verzoeker voor deze feiten (nog) niet werd veroordeeld niet relevant. De gemachtigde van de minister kan immers bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houden met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.10. In een tweede onderdeel van zijn enig middel gaat verzoeker in op zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare*

orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.11. De verwerende partij betwist in het verwijderingsbesluit niet dat verzoeker een partnerrelatie onderhoudt met een dame die in Yvoir verblijft. Wel worden er vraagtekens geplaatst bij het 'beschermenswaardig' karakter van dit gezinsleven. Hierbij wordt aangehaald dat er geen samenwoning of gemeenschappelijke huishouding is en dat de relatie niet kan worden gelijkgesteld met een huwelijk.

3.12. Verzoeker betoogt van zijn kant dat er ook sprake kan zijn van een 'beschermenswaardig' gezinsleven indien er geen effectieve samenwoning is. Hij wijst erop dat hij religieus gehuwd is met mevrouw S. en dat hij bijdraagt in de opvoeding van de minderjarige dochter van zijn partner. Hij verwijst naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift om zijn beweringen kracht bij te zetten. Uit deze stukken blijkt dat verzoekers partner een dochter heeft uit een vorige relatie die ondertussen bijna twee jaar oud is en die in België als vluchteling werd erkend en dat hij bijdraagt in de kosten voor de verzorging van dit kind (Verzoekschrift, bijlagen 2-7). Voorts blijkt dat zij een (religieus) huwelijksceremonieel hielden, waarbij een aantal aanwezigen hun relatie bevestigden (Verzoekschrift, bijlage 8). Tenslotte zijn er een aantal foto's waarop verzoeker, zijn partner en haar dochter zijn afgebeeld (Verzoekschrift, bijlage 9). Omdat er volgens verzoeker sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven, houdt de bestreden beslissing een inmenging in op dit recht op gezinsleven dat in overeenstemming moet zijn met de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat er ter gelegenheid van de reactivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.9) van 8 september 2025 een interne nota werd opgesteld waarbij werd opgemerkt met betrekking tot verzoekers gezinsleven dat hij alleenstaande was en zijn situatie ongewijzigd was. Het is slechts ter gelegenheid van verzoekers interpellatie op 16 juni 2026 dat zijn relatie met mevrouw S. aan het licht komt. Omdat het niet duidelijk is wanneer de relatie precies werd opgestart en er geen datum kan worden teruggevonden van het 'religieuze' huwelijk, rijzen er vragen bij het 'beschermenswaardig' en duurzaam karakter van deze relatie.

3.14. De Raad merkt vooreerst op dat er *in casu* geen sprake is van een situatie waarin een einde wordt gesteld aan een voortgezet verblijf. Onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating waarbij, in tegenstelling tot wat de partijen voorhouden, geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM.

In dit geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt van de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

3.15. In de beslissing wordt erop gewezen dat het recht op gezinsleven niet absoluut is. Zoals gezegd, rees er bij de gemachtigde van de minister gerede twijfel over het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven omwille van de korte duur van de relatie en het gebrek aan samenwoning. Daarenboven wordt gewezen op de inbreuken op de openbare orde die verzoeker heeft gepleegd. Verzoeker diende ook te weten dat het uitbouwen en handhaven van zijn relatie van bij aanvang uiterst precair was omwille van zijn gebrek aan legale verblijfsstatus. Dit vormt een belangrijke overweging waardoor er slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Verzoeker toont niet aan dat zijn weinig beschermenswaardige gezinsleven opweegt tegen de vaststelling dat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt en een bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde van de minister kon rechtsgeldig concluderen dat *“(h)et gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, (...) bijgevolg superieur (is) aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”* Er werd niet aangetoond dat het verwijderingsbesluit disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.16. In een derde middelonderdeel klaagt verzoeker zich erover dat hem een gebrek aan medewerking met de overheden wordt verweten omdat hij zich niet bij de gemeente zou hebben aangemeld en dat een motief vormt om een risico voor onderduiken vast te stellen en hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Volgens verzoeker volstaat dit motief niet en werd niet aangetoond dat verzoeker zich zou willen onttrekken aan overheidscontrole.

3.17. Uit het administratief dossier blijkt dat er sedert het derde verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 16 april 2024 niets meer van verzoeker werd vernomen en hij sedertdien in de illegaliteit is verdwenen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door een risico op onderduiken vast te stellen omdat verzoeker zich niet meer bij een gemeentelijke overheid had aangemeld. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zich met zijn derde middelonderdeel richt tegen een overtollig motief van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Zelfs indien deze kritiek gegrond zou zijn, *quod non*, kan deze onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden verwijderingsbesluit.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 3 van het IVRK. Er werd ook geen schending aangetoond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing behept is met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN